

Prof. Zofia Uzelac
Wydział Aktorski
PWSFTViT im. L. Schillera
w Łodzi

Recenzja
pracy doktorskiej Pani mgr Anny Kiecy pod tytułem:
„Budowanie roli w oparciu o formę. Praca nad rolą Eleny Greco i Lili Cerullo- głównych
bohatek Tetralogii Eleny Ferrante w spektaklu *Genialna Przyjaciółka* w reżyserii Weroniki
Szczawińskiej we Wrocławskim Teatrze Współczesnym”.

Pani Anna Kieca ukończyła Wydział Aktorski we Wrocławiu PWST im. L. Solskiego w Krakowie w roku 2007. W przedstawieniu dyplomowym „Madame de Sade” w reżyserii Teresy Sawickiej zagrała rolę Madame de Montreuil, za którą otrzymała wyróżnienie na Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi. W roku 2007 otrzymała również propozycję angażu od pani dyrektor Teatru Współczesnego we Wrocławiu, Krystyny Meissner. W tym czasie Wrocław był miejscem szczególnym na teatralnej mapie Polski. Był prześląknięty atmosferą poszukiwań nowego wyrazu artystycznego, żył tradycją Teatru Laboratorium Jerzego Grotowskiego, Teatru Pantomimy Henryka Tomaszewskiego, Teatru Otwartego Kalambur. Pani Anna Kieca, miała wyjątkowe szczęście, iż na początku swojej drogi zawodowej w odpowiednim czasie, spotkała odpowiednich ludzi. Zespół teatru przyjął ją bardzo ciepło, dając kredyt zaufania. Tak wspomina pierwszy sezon: „Trafiłam do zespołu ludzi, wtedy bardzo życzliwych, którzy oddychali jeszcze ostatnimi podmuchami sukcesów Teatru, jakie wydarzyły się za dyrekcji Krystyny Meissner. Ci sami ludzie, dali mi ogromne wsparcie. Obdarzyli zaufaniem. Moje doświadczenie teatralne, były dość bogate i różnorodne. Miałam okazję współpracować z ciekawymi ludźmi z kraju i z zagranicy. Tworzyliśmy kolejne spektakle, jeden po drugim.”

Pani Anna Kieca, zagrała ponad trzydzieści ról w teatrze, między innymi: Ewę w „Nauce Chodzenia” Tadeusza Różewicza, w reżyserii Pawła Miśkiewicza, we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2016 roku, Katię w „Jak to dobrze, że mamy pod dostatkiem” Helmuta Kajzara, w reżyserii Katarzyny Szyngiery we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w roku 2016, Duszę w „Silesia, silentia” Lidii Amejko, w reżyserii Marka Fiedora we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2016 roku, córkę w „Niewidzialnym Chłopcu”, Tymoteusza Karpowicza w reżyserii Weroniki Szczawińskiej, we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2015 roku, ciotkę Izę w „Paternoster” Helmuta Kajzara w reżyserii Marka Fiedora we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2014 roku, i Martę w „Tajemniczym Ogrodzie” Agnieszki Jakimiak, w reżyserii Katarzyny Szyngiery we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2014 roku, Pepi w „Zamku” Franza Kafki, w reżyserii Marka Fiedora we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2013 roku, Rosaurę w „Życie jest snem” P. Calderona de La Barci, w reżyserii Lecha Raczaka we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2013 roku, Dziewczynę w „Hopla żyjemy!” K. Meissner, w reżyserii Krystyny Meissner we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2012 roku. W tym różnorodnym repertuarze pani Anna Kieca miała szansę zaprezentowania swojego kunsztu aktorskiego. Jednocześnie była wielokrotnie asystentem reżysera, u pani profesor Teresy Sawickiej w roku 2007, a następnie, u Urszuli Kijak, Krystyny Meissner oraz Agnieszki Jakimiak.

BIURO KOLEGIUM ZARZĄDCZEGO
Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza

Wpłynęło dnia
l.dz. 16/11/03/20

Pani Anna Kieca brała udział w wielu działaniach performatywnych poza teatrem, np.: Festiwal Czytań Performatywnych Pięciu Dramatów Laureatów II Konkursu Dramaturgicznego Strefy Kontakt, „Kryształowy Pałac” Agnieszki Jakimiak, w reżyserii Kamili Michalak w czerwiec 2017 roku, we Wrocławskim Teatrze Współczesnym, Gala kończąca II Konkurs Dramaturgiczny, „Nie Ma” Maliny Prześlugi w reżyserii Krzysztofa Czeczota w marcu 2017 roku, we Wrocławskim Teatrze Współczesnym, Strefy Kontakt w 2016 roku, czytania dramatów „Dzieci” Wojciecha Ziemińskiego, w reżyserii Leny Frankiewicz, prapremiera słuchowiska radiowego w reżyserii Weroniki Szczawińskiej, transmisja na żywo z Wrocławskiego Teatru Współczesnego w Radiu Wrocław maj 2013 rok. Czytanie performatywne tekstów Helmuta Kajzara: „Nie ma nikogo, bez niczego” w reżyserii Katarzyny Szyngiery we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2013 roku, prowadzenie warsztatów międzypokoleniowych we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w obronie godnej starości: „Jestem za krótkie, powiedziało życie”, premiera spektaklu we Wrocławskim Teatrze Współczesnym w 2012 roku, „Poszukiwacze Zaginionego Elementu”, wydarzenie muzyczno - filmowo - teatralne, premiera w trakcie XXXII Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu.

Pani Anna Kieca przez pięć lat była wolontariuszką na Wydziale Aktorskim we Wrocławiu. Uczestniczyła w zajęciach ze scen współczesnych, scen klasycznych, elementarnych zadań aktorskich oraz pracy nad rolą, a następnie była asystentką dr hab. Elżbiety Czaplińskiej. W roku 2011 ukończyła również studia podyplomowe na Uniwersytecie Wrocławskim, w zakresie Promocji Kultury, Menedżer Kultury we współpracy Regionów Unii Europejskiej, z wynikiem bardzo dobrym.

Marek Fiedor dyrektor naczelny i artystyczny Wrocławskiego Teatru Współczesnego popiera starania pani Anny Kiecy o uzyskanie stopnia doktora. W rekomendacji napisał: „Pani Anna Kieca, jest aktorką Wrocławskiego Teatru Współczesnego od prawie 11 lat, w tym czasie stworzyła ponad 20 ról teatralnych. Jest jedną z wiodących postaci w zespole aktorskim, nie tylko z powodu ilości zagranych ról. Gdy w moich rozmowach z pracującymi we Wrocławskim Teatrze Współczesnym reżyserami, pojawia się jej osoba, wszyscy zgodnie wskazują na jej niezwykle wyczuwanie scenicznej formy i precyzji w realizowaniu zadań. Tego rodzaju wyjątkowy „słuch” aktorski, oraz wysokie umiejętności warsztatowe pozwalają jej swobodnie i co ważne wiarygodnie wypełniać nawet najbardziej wyrafinowane i trudne scenicznie stylistyki”.

Tematem pracy doktorskiej mgr Anny Kiecy jest budowanie roli w oparciu o formę w pracy nad rolą Eleny Greco i Lili Cerullo - głównych bohaterek tetralogii Eleny Ferrante, „Genialna Przyjaciółka” w spektaklu pod tym samym tytułem w reżyserii Weroniki Szczawińskiej we Wrocławskim Teatrze Współczesnym. Promotorem pracy jest prof. Wiesław Komasa z Akademii Teatralnej w Warszawie.

W pracy pisemnej pani Anna Kieca, pisze: „w swojej rozprawie doktorskiej chciałabym skupić się na temacie formy w pracy aktora na scenie. Czym jest forma? Co się na nią składa? Jak trafnie wypełnić formę treścią? Jaką drogą ku temu podążać? Czy poprzez próbę psychologicznej analizy tekstu postaci, aż do formalnego wykończenia? Czy może punktem wyjścia jest forma? I dlaczego każda z tych dróg, stanowi wartość w dążeniu do celu, którym jest stworzenie wiarygodnej postaci. Chciałabym również się przyjrzeć jak forma funkcjonowała w teatrze, u jego początku. Jakie ma obciążenia historyczne, jak zmieniało się rozumienie formy i jak korzystamy z tego pojęcia dzisiaj. Czy inspiracją może być codzienność ujęta każdego dnia w formę?”

Praca nad rolami Eleny i Lili była niezwykle wyzwaniem dla doktorantki. Stworzenie dwóch ról w spektaklu jest trudnym zadaniem. Było to możliwe, tylko z tego powodu iż cały zespół uczestniczył w procesie twórczym od pierwszych prób. Weronika Szczawińska dała aktorom szansę na współtworzenie scenariusza, dlatego udało się stworzyć bardzo spójny świat, dzięki umiejętnemu komunikowaniu się na każdym etapie pracy wszystkich jego twórców.

Pani mgr Anna Kieca opisała szczegółowo proces prób, od pierwszych rozmów - różnorodnych inspiracji – filmem, malarstwem, modą, muzyką, poprzez proces tworzenia adaptacji a następnie pracę warsztatową opartą na improwizacji na zadany temat. Drobiazgowo opisuje pracę nad rolą złożoną z dwóch bohaterek powieści. Jednej Eleny - kobiety poszukującej własnej tożsamości w

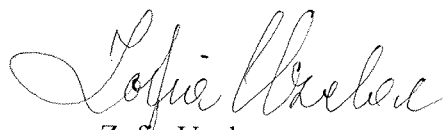
otaczającym ją świecie, drugiej Lili - kobiety poszukującej siebie w formie, narzucanej przez środowisko, którym aktualnie przebywa, i do którego usilnie stara się dopasować. Pani Anna Kieca, w swojej pracy tak opisuje proces tworzenia: „Nie ma jednej słusznej ścieżki, prowadzącej do celu, w tym wypadku, do stworzenia roli. Każdy z nas jest indywidualnością, przechodzi przez dany proces po swojemu, a co więcej kształtuje nas przebyta droga, przeżyte doświadczenie.

W trakcie kształtowania się roli Eleny – Lili, korzystałam z różnych dróg, starałam się być otwarta na każdą możliwość, każdą nową sytuację. To co nowe, dało mi inną jakość w pracy nad rolą.

Nie zastanawiałam się czy powinnam wyjść od psychologicznej analizy postaci, czy może od formy, i poprzez pracę z nią dojść do zamierzonego celu. Używałam danych mi narzędzi w sposób zamienny. Jeżeli trudno było mi odnaleźć się w jakiejś sytuacji scenicznej, nie potrafiłam poprzez psychologię, wypełnić prawdziwie życia moich bohaterek, to korzystałam intuicyjnie z ciała, które jeśli się w nie wsłuchać, zawsze podpowie, pokieruje w jakąś stronę”. Po obejrzeniu spektaklu “Genialna Przyjaciółka” jestem przekonana, że dla Pani Anny Kiecy był to moment przełomowy w życiu zawodowym jak i osobistym. Dał szansę na wyjątkowe osiągnięcie artystyczne, a także na wyrażenie siebie jako aktorki oraz zabrania głosu w ważnych i istotnych sprawach społecznych.

Przedstawienie zostało bardzo wnikliwie ocenione przez recenzentów. Jarosław Klebaniuk, docenia aktorów słowami: „pochwalić należy aktorów. Świetną rolę zagrała Anna Kieca, której aktorskie spektrum zostało poddane wszechstronnemu testowi, za sprawą wyeksponowania jej w różnych relacjach interpersonalnych, czy też w kameralnej scenie zwierzania się z pierwszych i kolejnych seksualnych doświadczeń”. Tomasz Domagała „Trzeba przyznać, że otwartość i uważność Kiecy na scenie, robią duże wrażenie – jako demiurg i narrator swojego spektaklu życia intuicyjnie wyczuwa intencję zarówno kolegów jak i widowni, reagując na najmniejsze drgania emocji. Ta umiejętność sprawia że jej Elena jawi się nam jako postać nieoczywista, zależna od innych w konsekwencji dokonująca przypadkowych reaktywnych wyborów życiowych. W efekcie Anna Kieca tworzy przekonującą postać kobiety artystki, uwikłanej we własne paradoksy, pogubionej w agresywnym świecie, który niejako sama wykreowała. Andrzej Mrozek, Gazeta Wyborcza: „Główną bohaterkę Elenę Greco, gra Anna Kieca – to jedna z najlepszych kreacji aktorskich polskiego teatru ostatnich miesięcy. Kieca typową dla Szczawińskiej precyzyjną formę, łączy z uczuciem. Subtelnie oddaje nieco niezgrabne gesty bohaterki, która ciągle czuje się z „awansu”. Jej niepewność, wreszcie – gniew i rozczarowanie. Na jeżdżącym po scenie wieszaku wiszą sukienki i bluzki wzorowane na Versace, sceniczna Elena co rusz wkłada kolejne – przebierając się za pisarkę, przymierza się do społecznej roli w której nie spodziewała się znaleźć.

Po zapoznaniu się z dokumentacją, z pracą praktyczną i teoretyczną, uważam iż pani mgr. Anna Kieca posiada znaczny i różnorodny dorobek artystyczny, jest pełna energii i twórczej pasji. Nieustannie poszukuje własnej drogi w zawodzie, posiada również rzetelny warsztat aktorski. Łączy z powodzeniem pracę aktorki, z zainteresowaniami pedagogicznymi. Stwierdzam, że w pełni spełnia warunki artykułu 16 ustawy z 14 marca, 2003 roku (z późniejszymi uzupełnieniami) i wnioskuję o przyznanie pani mgr Annie Kiecy, stopnia doktora w dziedzinie sztuki, dyscyplinie sztuki filmowe i teatralne.

Zofia Uzelac

Łódź, 14 marca 2020 r.